

ol. ev. asc.
47m
—

ol. ev. asc.
447 m
—

Gene

6.

P r i e d o w a n j e

n a

n e d ž e l u I n v o c a v i t ,

s n i e m s k e h o

d o B e r s k e j r y c z o

p s e h e l o ž e n e .

1798i

7

1782

1782

1782

1782

1782

1782

1782

Bieżeże bylse ! schkriej so wutroba, dze
je žana bolosz, kiž je kaiž Jesuřowa bolosz,
kiž jemu krej serwschiech žiřow cziřczi, jeho
řwiatu krej wot wojowanja horzu ! Ach
lej, kař so tařama sjeho potom a sjeho
bylsami miescha ! Oto mi dze psches mose
a kořie ! Newinojste Jehnjo ! to je te
cierpenie kotrej bych ja serwschem prawom
řnesz dyrbjal. Wicznie bydžich ja czerpicz
dyrbjal, dy by ty kmojemu sbožu na mo-
jim miestzi neczerpiř. O so bych ja sa two-
ju dusche řnyřnosz we kotreiz so ty se řmier-
czu biedžesche, nieř wicznie twoje myřto
wostař. Amen.

Text.

A won so wot nich wottorje, tař daloko
jako njedze jedyn řkamenjom docziřne, a poklař
mu na kolena modlesche so, a džesche : Worze,
geschli, da řmi ton řelich wotremne, niř pař
moja wohla, ale twoja wohla, so řtan.
A řandžel řnebeř řjewi so jemu, a pošyls
ni jeho. A jako won so se řmerczu biedžesche,
modlesche won so nutriřcho, a jeho pot bje jař
řo řrawne řrepki, te padachu delje na řemju.
Luc. 22, v. 41. 42. 43. 44.

Ach ! so bych ja wodny doř miel we mojej to-
wi, a mojej woczzi byřsowe žorřo byli řer.

9, 1. Tak bjesche sawieszie naschemu Knesej we
 Gethsemane kmykli. Telej słowa prajesche won
 sebi wieszie wjazn hacz jedyn mol we swojej wu-
 trobi sa tym prophetu Jeremiašu — psche-
 toz jeha tysznosz bjesche wulka, a won namyka
 we plakanju hieshcze meschto poloznasze. Dzin
 bolje tehdla jeha dusche stysznosz pschiberasche,
 Dzin bolje bydzische won plakacz mot, namyka pak,
 so ktemu wody dosz we łowi nemiejesche. Teho-
 dla sdychowasche won we swojej nusy: Ach, so
 bych schak hieshcze wjazn wody we mojej łowi
 kmojim kysam miet! Ach, so byschtaj radse
 mojej woczy kysowe zorko byli, kotrimaj by psche-
 zo woda pschibeizala, so bych tolla po tem zadani-
 ju mojej wutrobny plakacz, moju zatosz prawie
 woplakacz, moju nusu stem prawie wuczischczecz
 a moju stysznosz trochu psches kysy polozicz mot!
 — Kak husto nedyrbesche tak we tych poslenich
 schtundach teho wujednanja sdychowacz! Wo-
 sebnie bjesche jemu tak we tej nesabytej schtundzi
 na wolijowej hohri — na tej hori teje zatosze,
 kotreiz martrowne snamjo tudy delkach zeni dosz
 nebudze moz wopisane wordowacz. Tolla pak
 ma ta wutroba teho rieschnika rady stym czinicz,
 rosbiezi pschi tem, a czuje a wuziwa welje wjaze,
 hacz czlowski ert wuprajicz moze. To bydz na-
 sche dzieło we telej sboznej schtundzi, dziez my jo
 sponizenzom czujemy, so nasch Knes ton sa nas

—

5

martrowany tudy pobla je a nas lubo ma! Na tym sandżenym Knesowym dnju wopomnichmy my jeho, kak won do Gethsemane stupi, a kak jemu tam kmyšli bje, jako so jeho duschi schitko pokazowasche, schto won czerpicz dyrbesche. Nierk djemy my dalje, a pschewodżimy jeho na wolijowu hohru.

Dżenśa namyśka so ta wutroba rieschnika pschi tym pscheczelu tych rieschnikow na wolijowej hohri.

Za wolijowa hora bje te miesto, kotrej woś wiecznosze jow ktej najwerschej stysknośzi teje dusche Jesusa wuswolene bjesche — te miesto, kotrej Boh ktemu wuladał bje, so wone skrawnym potom a skrawnemi synami teho syna Bożeho wobkrepene mordowacz dyrbesche — ton blaś na kotrymż ton syn Boży so jako czerw we prochu wicz dyrbesche — te miesto teho wojowanja dzież won so biedżicz dyrbische — ton woltar, psched kotrymż won pokutu czinież dyrbesche, kotraž jemu horie położena bje. Husto bjesche Jesus we tych dnjach swojeho czieta tonlei blaś wopyttał, a telej miesto wobladał, woś kotrehoż won wedżishe, so tudy jedynmol jeho stysknośz tak wulka budze, so so krawny pot na nim widżicz dacż budze, a krawne syny sjeho woczow na semju padacz budza. Husto bjesche won sebi na to

mystik, a tak stysno nebie jemu koizbymol psch
 tem wordowato. Tak nebie won koizbymol win
 eschawat, so by tulej schtunda teje stysnosze ni
 mo byla! — Nietk wono ktemu pschindze —
 netk dyrbesche won wo praudzie na te miesto teho
 biedzenja stupicz, psched kotrymz jemu hizom dau
 no a tak husto stysno bylo bjesche. — Won ste
 jesche hleschcze pola swojich wuczomnikow samy
 fleny, a smertnie trudny. Sejepetanjom, ser
 zenjom a stysnoszu bjesche won jim te trudne slo
 wo prajit: moja duscha je trudna hacz do smer
 cze! Jako won to wuprajit bje, newedzichu jeho
 bohny wuczomnicy psched spodzimanjom a postro
 zenjom, schto bychu czinili. Woni pschimnychu
 jeho sa ruku — woni panychu jemu wokoto schi
 je — woni zychu jeho djerzecz a jeho troschto
 wacz; a won jim to pschida — won jim wokoto
 to swojei schije panycz da, woni biechu tolla jeho
 pscheczjeljo, woni biechu tolla czi kotrymz ta stys
 nosz jeho dusche najbole k wutrobi dziesche.

A jako won hieschcze we jich rukoma bje, bje
 sche ta schtunda — wona bijesche k jeho postro
 zenju — ta schtunda bijesche, dzez ta martra Bo
 za so sapoczecz dyrbesche, ta knewuprajenju bo
 losna martra teje suroweje a dokonjanje praudosze
 Bozeje. Talej swiata praudosz Boza zadasche
 wot neho — a wot neho sameho, te saplaczienie
 teho dowo, kotryz jemu ta zywa czlowiska schlach

ta winowata bje, a saptac^{lecz} nemożesche. —
 Won bje sa ton dom dobry był, a nietyl dyrbesche
 won saptac^{lecz}. Na jene dobo wobdachu jeho
 Belialowe rieki — te żornie teje helje; swjast
 teje śmercze jeho jimachu, te psy teje helje nad
 panuchy jeho burrowie — a pschi tem nadpany
 jeho jena stysknoś; kiz kwutracyu nebję. — Tesch
 we tymaj rukomaj swojich pscheczjetom nemože
 sche won wostacz. Won polada hieschcze na
 nich — ach! skajkimaj woczomaj! Won czu
 jesche jich bolos; alje dje bje žana bolos; jako je
 ho bolos;? Jeho wuczomnizy nechachu jeho
 pusheczič, won dyrbesche śo s jich rukomaj wot
 tornyej. Won wottorze śo wot nich, rieka we
 naschim teryczi, tak daloko jako niedze jedyn śa
 menjom docziśne. Won czinesche tudn, każ je
 dyn czlowek czini (pschetoż won czerpesche jako wier
 ny czlowek, a žysche jeno jako czlowek tudn
 eżerpicz) ja praju jako czlowek czini, kotryż we
 swojej najwetschej stysknośi, śebi njedze jedyn
 blaś pytta a wuswoli, dzeż by śam bycz moł a śo
 napłafacz, a necha pschi swojim wullim žaloszen
 ju a pschi tem, schtoż won nietyl czini, ni
 koho podla miecz. Tak czinesche jo tudn nasch
 Knes: won wottorze śo wot tego lubosze potne
 ho wofoschenja swojich wuczomnikow a dziesche
 tam dzeż mozesche śamlutki bycz. Won dzie
 sche sczeptanjom a kwajo pomatu na te niesto,

Dzeż won niekć hieź dyrbesche. — Snyšy bieža-
 chu sjeho woczow — jeho cżowo, haj jeho žy-
 we czielo bje hiżom spotom teje stysnosze pschi-
 kryte. Tak dziesche won tam — a fak welje
 sdychowanjow nestupachu pschi temlej cześkim,
 ach cześkim hiežu sjeho wutrobny, sjeho woblie-
 nenej wutrobny hohrie. Psched tymi knewupra-
 jenu wulkimi bolosżemi stupasche jene sdycho-
 wanje po druhim hohrie — jena šylsa biezesche
 po tej drugej, a hiżom tedny bje jemu tak, jačo
 by jeho łowa dosz wodny nemieła, a won šo teho-
 bla dosz napłakacz nemot.

Tak pschindze won na to miesto, dzeż won
 tu pokutu cżinicź dyrbesche, kotraž jemu wotšu-
 dzena bje, a kotruž won tesch cżinicź žysche. Tu-
 dy stejesche won smierom wedžische liedny, dze won
 bjesche — ladasche wokoto šo — schudžom bje-
 sche šmertna cżiščina — schitko bje bojasne.
 Won niczo newulada hacź cżmu a cżiemnosz —
 schitko bjesche traschne — schitko pschiporesche
 hieschycze bolje jeho postroženie. Won niczo nešly-
 schesche — niczo, hacź njedze šdaloka te sdycho-
 wanja šwojich wuczomnikow, kiž jeho hieschycze
 frudaisheho cżinjachu. Ton bojasny hołb newe-
 džišche, dze by šo wobrocził, dze by šo šchowal.
 Tu žana šhowanka we škali nebje. Žesas dyr-
 besche tudny wostacz — a dyrbesche sašo tak czi-
 nie, kaž szłoweł kiž wot tej najwetschej staroszie

a bołosze nadpaneny worduje. Won cziſny ſo na ſemju — wono bje taſ jako by won ſwoje wobleczo temu żywemu ſtworenju potajicz dyrbjak, taſ cziſeſche jo naſch Knes : won padze kſemi na ſwoje wobleczo. Alje ſchtu može wopiſacz kai-ke briemjo tedi na jeho duſchi leižeſche ! Za czeſch-koſz teholej briemenja dže pſcheroſche cziłowe myſle ; jenož Boh može ja wuprajicz.

Schtu može tu ſurrowoſz teho niema, kiž jeho cziſchežeſche, a te moży teje ſmercže, ſkotry- miž won ſo bjedjicz dyrbeſche, wopiſacz ? Schtu može tu moży teje helje, kotraž jeho ſr- ſulwanjom wobda — ſchtu može ton njew tych helſtich pſow, kiž jeho nadpanychu, ſe ſłowami wopiſacz ? cziłoweſam je to nemožne — teſch žadyn žandjel to nemože ; jenož won ſam budže jo nam jedyn- mol ſchitko prawie wopiſacz moży, a kaſ budžemy ſo tedy ſpodžiwać. Pod tymlej briemenjom, we telej knewuprajenej martri bu won ſkoro žylie podcziſchczeny — nicžo wjaży won prajicz ne- možeſche, hač : tu ſym ja, jedyn czerw a ža- dyn cziłoweſ ! Tu wižeſche won ſo nielk we prochu teje ſemje pſched wulkej ſtyſknoſzu — pſched ho- loſzu kotraž kwutraczu nebje. Dołho melcžeſche won, a neprajeſche nicžo ; dołho džiachu jeno ža- loſne ſdychowanja a ſylſy wot neho ; ach ! kaſ ſdychowaweſche won tam taſ žaloſnie ! kaſ plaka- ſche won taſ tyſknie ! Alje nielk nemožeſche won

wjaze tej stysknoſzi kiž jemu tu wutrobu žerische,
 tej boloszi kiž jeho kaſasche, melcjo napschecziwo
 ſtač — na poſletku dyrbeſche won ſwoj ert
 wottemricž, ſo by ſwoju martru wucziſchcjal ;
 a komu dyrbeſche won ju ſkoržicž ? knikomu won
 ſo wobroczič nemožeſche, hač ktemu, k'kotre-
 muž won hižom tač niekotru proſtwu a modlitwu
 poſwač bje — ktemu, k'kotremuž won hižom tač
 welje ſtyſkneho wołanja, tač welje ſylſow wo-
 prowač bje. Won wobroczi ſo k'ſwojemu lube-
 mu Botzej, a žyſche jeho ſa jeho Botzowſku
 wutrobu pſchimnyč. Won wottemri ſczeptan-
 jom ſwoj ert — ſwoj ert wot ſylſow a pota mo-
 ky, wottemri won ſe ſtyſknoſku — wołasche a
 džeſche : — ach ! ſkaiſim koſom je won to wu-
 praſit ! Moj Botze ! Abba ! moj luby Botze !
 kotrehož ja tač wutrobnie lubuju — kaiſa je to
 ſchunda ! Ej, moja duſcha je polna žałoſze,
 moje žiwenie je bliſko pſchi heli — ach ! moj
 Botze ! možeſch ty temu pſchiladowacž ? mo-
 žeſch ty twojeho ſyna we tajkei žałoſzi widžicž ?
 Želi možno, da ſmi ton kelič wottemne, niž pač
 moja wehla alje twoja wola ſo ſtan ! Wono
 teſch we telej ſchundži po mojej woli hič nedyr-
 bi, — Alje moj wutrobnie lubowany Botze !
 želi možno, da ſmi ton kelič wottemne ! —
 Kaiſe rieki wot ſylſow nejſu ſo tuby ſjeho wo-
 gjom late !, kač neje ſo ton poč tej ſtyſknoſze ſne-

So wohn cziſcheja! kaſ je jemu we wutrobi bylo,
jako snim taſ daloko dzieſche ſo won beſ troſchta
bjeſche! — Jako won pſches to, ſo beſ troſchta
bjeſche, taſ daloko pſchineſeny bu, ſo ſnadz pſche-
cziwo ſwojei woli te ſłowa wuprajicz dyrbeſche:
ach! jeli možno, da dzi ton felich wottemne!

Taſ ſdychowafche won — taſ jałoſjeſche
won — taſ wolafche won! Alje wono nepſchin-
dže žane wotmolwenie. — Kaſ pſchiſpori to tu
bolofz, dyž jedyn wo pomoż a troſcht proſny —
a žane wotmolwenie nedoſtanje. Jeho Wotz
melcžeſche. Won dyrbeſche melcžecz; pſchetoz,
dy by won rycžecz žyt, da nebudžiſche won ſwo-
jemu lubemu Ssynnej niežo druhe prajicz moſ,
hač: ſtan hohrie, poj ſažo kemni! — A ſchto
by na taike waſchnie wot naſ wordowało? Na
wieczne by to Nebjo ſa tu žytu cžlowſku ſchlachtu
ſanknene woſtało. Tehodla melcžeſche ton Wotz
— Alje ta bolofz, kotruž tudy jeho Wotzowſka
wutroba cžujeſche, nemože ſo teſch wuprajicz!

Jeſus nedoſta žane wotmolwenie. Nietk
won na temlej mieſtzi blije wutracz nemožeſche.
Won nemožeſche tudy blije woſtač — won ſta-
ny hohrie. Sprocha teje ſemie, we kotrymž
won ſo wił bje jako cžerw, poſtaje won — ach,
kaſ cžeſchko! ſkaikaj cžeſchkej wutrobu! — A
taſ kaž by won nietk pola cžlowekow, a we jich
towarſtwi, njeſaiku polożnoſz pyttacz žyt, pſchin-

Dze won sažo kšwojim bohim wuczomnikam, kiz
 we tem sdychowanju psched srudnoszu do spanja
 panyli bjedu. — (Pot teje styskoscze macze-
 sche hizom nietsk jeho stopy) ach! dy bychu woni
 tolla nietsk na njeho poladacz moli! nebydzische
 jeno tedy cziemna noz byta, a nebydzischtaj jich
 woczji tak polnej spanja bytej! Dy bychu nam
 tolla wopisacz moli, karki won tedy wohnladasche,
 a karki jeho poladanje bje! o to neby kšaptaczen-
 ju bylo! Alje woni nemozachu na njeho poladacz.
 — Won ryczesche nieschto snimi — se srudnym
 tošom — se srudnym tošom woni jemu tesch
 wotmolwichu; alje schtu moze prajicz, schto?
 Jako won na swoje styskne wołanje, na swoju
 proštwnu a modlitwu žane wotmolwienie dostal ne-
 bje, da bje jeho stysknoz pschezo hieschcze we
 pschiberanju. Schtu woje tak husto won sebi hi-
 žo in myšlit biesche: nietsk budze dosz bycz —
 ja nemožu jo wjaze wutracz — alje wono hiesch-
 cze nebjedosz! Nietsk dyrbesche won sažo na
 to miesto hicz dzej hizom byt biesche — dzej won
 hizom tak dolhi czaš bes troschta pschetrať bje.
 Ton Duch, kiz jeho do pustzyni kšpyttowanju
 wedl bjesche, ton wedzesche jeho wieszje tesch jow.
 Won wedzesche jeho tam, dzej won nietsk bycz
 dyrbesche. Ktemu miestu kotrej hizom s jeho po-
 tom a žylsami tak wobkrepene biesche, dyrbesche
 won sažo pschindz; a tam sažo runie to czinicz,

schtoż won hiżom czinił bjesche. — Won wola-
 dowasche ǰo slystnie sa jenym pomocnikom, alje
 tu žadyn pomocnik nebye! — Won by radny we
 tej strasnei cziemnoszi ǰwojei ruzny sa jenym trosch-
 tarjom wupschiestriet, alje tu žadyn nebye! Ženo
 rielki teho niema, jeno moży teje ǰmercze, jeno
 helste psy bjechu tam! to czujesche won pschem-
 schitko. O to jemu psches mose a koszie dziesche,
 a won nemożesche nietyl wjaze teje psches mieru
 mulkej boloszie, martry a czwilje dla na nobach
 stejecz: won dyrbesche ǰo kłaknycz a delje pannycz
 — won dyrbesche pał saǰo na ǰwoje wobleczo
 pannycz — ǰo saǰo we prochu teje semje wicz ja-
 ko czerw. Schtu wje kał dolho won ǰo tesch tu-
 dy tej boloszi melczo wobarasche, a kał hu-
 sto ǰebi myǰlesche: ja necham ryczecz — ja
 necham wołacz — ja zu wudżerżecz: alje ta
 slystnosz, kotraž pschezo pschiberasche, wottewri
 jemu tesch tudny saǰo jecho ert — won nemože-
 sche melczecz, a dyrbesche saǰo teǰame ǰłowa pra-
 jicz, kotreż predny prajit bjesche. Tesch na ǰło-
 wach dyrbesche won kħudy bycz: wono jemu wot-
 puszczene nebye, druhe ǰłowa wuprajicz — tesch
 to ǰłuschesche kħeho ponizenju. Won dyrbe-
 sche runie teǰame ǰłowa saǰo prajicz, na kotreż
 won žane wotwolwenie dostał nebyesche: A b b a,
 woj Botze, moj wutrobnie lubowany Botze!
 — A kał bjesche temu Botzej kħmyǰli, jako won

So wot swojeho jenicžkeho narodženeho, tudy tak
 pschewschu mieru czwilowaneho a martrowaneho
 syna taklej menowacz blyshesche! — Ach!
 Abba, moj Botze! Ja sym wuljaty, kaz wo-
 da, schitke moje koszie su rusno sejschte, moja wu-
 troba je we mojim czieli, kaz wost roseschriena —
 ach Botze! jeli možno, da dzi ton kelich wot-
 temne! Daj tymlej schtundam nimo hicz —
 pschikroz telej schtunde! ach, neje da to možno?
 Dyrbu da so ja we tej wohenjowej riezy teje za-
 koszie zylie potepicz? Ach, kak je mi tak stysno!
 O ty najliepscha Botzowsta wutroba. Ja ne-
 mozu ton kelich teho njewa picz — ta schtunda
 teje surowszije Bozeje warnuje zu dołho! Inwi-
 dzisch so mi ta wutroba spanje. — Neczujesch
 da ty tu bolosz twojeho jenicžkeho narodženeho,
 twojeho syna? — Jeli možno da wutorn me-
 stelej czwilje! Tolla niz kaz ja zu alje kaz ty zesch!
 Niz moja alje twoja wola so stan! Tolej pschi-
 staji won pschezo sašo; pschetož jeho wutroba bje
 polna lubosze ktym rieschnikam; a talej jeho lu-
 bosz ktym rieschnikam bjesche tolla hieschje syn-
 nischja hacz ta moz jeho stysnosze; A kak buže-
 my so jemu jedynmol dzakowacz, so je to pschi-
 stajit! Tak proschesche, tak plakasche, tak wolasche
 won sašo, a napelni ton lost sestysšnej modlitwu,
 kotraž hieschje wot nikoho blyschana nebje, hacz
 wot neho. Pschezo wjaze pota teje stysnosze li-

řesche řo řneho — pschetoř ton prawy niem teho
 Naimoscheho cziřhcziřsche jeho pschezo bolje ; ta
 řurowa prandosř zysche a dnrbesche naschemu řa-
 řtuperej řwoju zytu cziřchkosř, řylnosř a gwałt z-
 lie a na jene dořonjane wařchnie řacjucř dacř. Te
 pschewřchu mieru wulke a a řařhory wořřofe brie-
 mjo naschich řtořřow cřwilowasche, cziřhcziřsche
 a martrowasche jeho duřchu pschezo řtraschniřcho.
 Won neřesche tu řporedř naschich riechow psched.
 Wořim woltarjom priotř, a neřmiejesche řredřa
 we tej řamej wopřchestacř, alje ju zytu wuprajicř
 řo teřch řadyn piřmiř precř wostacř neřmiejesche.
 Czi helřny duchojo bjechu řchizny na njeho puřch-
 rzeni a dječhu pschezo mořniřcho na njeho ; psche-
 toř woni nednrbjachu niř jeno jedyn dźiel řwojeho
 rořniwanja, alje řwoju zytu helřtu moř na njeho
 wupuřchcřicř, tař jara hacř jeno mořachu. A
 pschi wřchirřim tem nednrbesche won tolla pod-
 cziřhcřeny wordowacř, alje jako wierny cřloweř
 pschewinycř ; to zysche won teřch. Jako jemus
 pař ta wutroba řpany, da bu teřch jeho řtyřnosř
 a tyřchnosř pschezo wetscha a horziřcha. Won
 newidžiřche ředyn pučř řař by jewřcheho teho
 wojndř moř, won newidžiřche řadyn řonř řwojej
 řařosře. Teřodla bu jeho řdychowanje, a jeho
 řtonanje a jeho řkorřba pschezo, řařořniřcha —
 řaiř jeneho řtworenja, řotřeř řo řtej najřařořniř-
 řchej řmerrču briedži. Pschezo wiaze řylřow li.

jesche so sjeho wuplakanej woczow, a jedyn mol
po druhim dyrbesche won se sdychowanjom win-
tschowacz: O so bych wody dosz miel we mojej
łowi, a mojej woczzi hylsowe žorko byli! — A
won sažo žane wotmolwenie nedosta. —

So won jedyn mol na tajke proshenie žane
wotmolwenie nedosta, bje hižom czechsko dosz —
bje hižom knewutraczu. Won nemožesche sažo
na tymlej blaku wostacz. Sažo postaje won
wot swojeho martry miesta hieshcze blabschi —
hieshcze nemožnišchi. So won kdruhemu molej
žane wotmolwenie nedosta, bje hieshcze czechsko
— bje hieshcze bolje knewutraczu — Tolla po-
staje won. Za styšnoscz dasche jemu moz, so
sprocha teje semje posbiennycz, a niekorre kroczelje
stupicz; hieshcze wjaze pota teje styšnoszie ka-
pasche wot ueho a wobzeichomasche jeho stopy.
Won džesche pak sažo kswojim wuczomnikam, a
namyła jich we tym predawšchim žustanczi, me-
nuižy spizy. Ach! prajesche won knim! Ne-
možecze da wy jenu schtundu somnu wachowacz?
jenož tulej schtundu? Ach! žerže wy niel spacz
a wotpoczowacz? Alje woni bjechu wot srudnosze
pšchemšaczi, a newedžachu, schto jemu wotmol-
wichu. Won dyrbesche jich tak wopušczicz.
Žažo won kdruhemu molej žane wotmolwenie we
swojej wutrobi nedosta, džiesche jeho styšnosz
hieshcze dalje, a we temlej šaczuwu wedžišche je-

ho ton Duch sašo tam, džež won hižom dwaj
 molje we knewuprajenju wulkej stysknošzi teje du-
 sche, a pschi tem bes troschta byt bjesche. Kze-
 cjemu molej dyrbesche so won tam nuznamykarž,
 pschetož won tam hieschcže dotho dosz pobyt ne-
 bjesche. — Won tam hieschcže dotho dosz leizač
 nebje — wono hieschcže dosz pota a šylsow wot
 njeho biežato nebje, a wono so tesch hieschcže to
 sjewito nebje schtož Boh widzicž žnsche. Bes
 krejpschelecza na žane wobacže, na žadyn trosche
 kpomnyšlenju nebiesche; bes krejpschelecza newša
 ta praudosž Boža žane sapłaczenie kotrež by dosz
 płaczimo hohrie. Krej dyrbesche so hižom tudny
 sjewicž. Tehodla dyrbesche won sošo na te mar-
 rowne miesto pschindž kotrež žnlie šrowju wobara-
 bene bncž dyrbesche. Won dziesche tehodla scjer-
 pliwie sašo tam — scžepetanjom a krowajo. Won
 pschindže sašo na ton blač, kiž hižom tač jara wot
 jeho pota a wot jeho šylsow mokry bjesche. Schud-
 žom bjesche hieschcže cžma a cžiemnosž wofoto nje-
 ho a we jeho duschi. Jeho krašna duscha bje we
 šmertnej prozy woboko ponurena. Won mier-
 komasche to pschiblizjenje teje šmercže šameje,
 škotreiz won so ničk biedžicž dyrbesche. Won
 wedžische a cžujesche jo žnlie, kač welje na tem lei-
 žane bje, kaiki konž telej biedženje smjeje. Won
 snajesche tu mož teje šmercže, a cžujesche so psche-

Invocavit

B

cziwo temu jara słaby a nemożny. Ale won ja
 ne wokomiknienie nesaby, czohodla a sa koho so
 bjedzesche; a duż wordowa jemu pschi tem tak,
 so sebi myślesche: da zu so paś sašo tam cziśo
 nycź, a nietsk schitko nainije pschindź dacź. Dyr-
 bu ja pschemoženny bycź wot tnych swjastkow teje
 smercze, da nech so stanje! Tulej zu so cziśnycź,
 a necham predy sašo stannycź, hacź ja we mojej
 wutrobi to žyłe wotpuszczenje ktemu nekrydnu,
 hacź ja wot mojeho Wotza troscht nedostanu.
 Stemlej priotkwsacjom cziśny won so paś sašo
 do procha teje semje śkaś welje śylsami we swoji-
 maj woczomaj! Kaś neje so tedy jeho pot a je-
 ho śylsy sprochom teje semje smieschal! — Tu
 leizesche won sašo jako czerw a wijesche so we pro-
 chu — a nietsk pschindze jeho śnyśnosź a cziwila
 hacź najwosche — nietsk bje ta martra psches
 mieru wulka — nietsk napadny jeho ta moź teje
 helje kpoślienemu molej — nietsk bu won wot
 tnych helśkich psow kpoślienemu molej nadpaneny,
 we jich najwetschej helśkej burowoszi — Won
 leizesche na swojim wobleczu — a žatofzesche
 hieshcze śnyśnischo — śkorzesche hieshcze fru-
 nischo. Kzeeżemu molej dyrbesche won sczepe-
 tanjom a śrudženjom sašo teśame słowa wupra-
 jicź: swulkim žałożnym łośom teje nusy dla, se
 śdychowanjom a stonanjom, a śtaikim łośom,
 kiź wot bolosneho płakanja pschezo pschetorneny

bu — ach! stym najsrudnischim a najstyni-
 schim koshom, kiz by tesh kamenje nucz mol, wo-
 tache Jesus: Abba, moj Botze! ty, kiz
 ty nie boisz, wutrobnie lubo masch a wottemne
 runie tak wutrobnie lubowany wordujesch, jeli
 mojno — da smi ton felich wottemne! — Mo-
 ja moz je sestnyta, kiz czrop, moj jash pschi-
 liepi so kmojim dzafnam — ty polozi sch moju
 duschu do procha. — Ach! moj Botze! neczu-
 jesch da ty twoju lubosz pscheczimo mi? Neczu-
 jesch da ty moju lubosz pscheczimo tebi? Mozesch
 ty mojej stynnoszi tak dotho pschiladowacz? Mo-
 ze twoja Botzowska wutroba me tak dotho czer-
 picz widzicz so by mi nepomhat! Wutorn schaf
 me stelej helstej martry! Poladaj na tu jakosz
 twojeho syna, twojeho jeniczkeho lubowaneho
 syna! ja wolam so ktebi! Moje czerpenie je
 knewuprajenju! Ach, Abba! Abba! ja dyr-
 bu we tem plomenju teho niema sahinycz. —
 Smil so! pomhaj mi! Za hym prawie twoje
 martrowne Jenho. — Abba! Abba! poj,
 poj schaf a wumoz me! Za woda dje woschej
 mojej kowy. Za martra je knewutraczu! Jeli
 mojno — a tebi je schaf schitko mojno — da
 smi tonlej felich wottemne! Neje pak mojno —
 jeli twoja wola, so jon picz a zylie wupicz dyrba:

da stan so twoja wola! Za zu sczerpliwie czer-
picz a pokutu czinicz, hacz do konca! —

Skaitim zalosnym wotaniem, a skaitim
stysknem poladanjom kotrej jenemu tu wutrobu
pschewosme, neje won kzezemu molej telej stowa
wuprajit! Kak neku te bnlse jeho stowa tak hu-
sto hohriedzerzate! Kak welje sdychowanjom nej-
su wone smieschane byte! Zenoż ta stysknosz da-
sche jemu moz, je wuprajicz, a je tak wuprajicz,
so te najzalosnische wotanie steho wordowa.

Nietk jako ta stysknosz a martra hacz naj-
woscho pschindze, a so te posliene biedzenie na
tymlej blaku sapoczecz dyrbesche, kotrehoz bied-
zenja surowosz a moz ton Botz zylie snajesche —
nietk nemozesche won swojeho syna, swojeho lu-
bowaneho, bes posylnenja wostajicz. Ton troscht
won jemu nemozesche dacz kotryz won pozadasche,
a kotrehoz won so tesch smolom sa so s dobrej wo-
lu wotreknyt bjesche; alje posylnenie pschipošta
won jemu tolla. Won posła jeneho Zandzela,
kotryz jeho posylnicz, kiz jeho tesch troschtowacz
dyrbesche. Ach! Kak bjesche tolla temloj stwo-
renju kmyšli pschi taitelej pschikasni, kotruz biesch-
cze jeni styschate nebie! Kak biesche jemu
kmyšli pschitemlej posolstwi na swojeho Rnesa a
stworiczela! Wiecznie budze jemu telej posolstwo
swiate a kacz jene nadne wuswolenie wazne wo-
stacz. Ton Zandzel pschindze. — Swiate

Stworenie tak pschindze ty tak shibowane! —
 Wono tam nesteji, schto jemu ton Zandzel prajit,
 weczim te pošylnienie kotrez won pschineše, wob-
 state je; alje wono bjesche tolla jene wierne poš-
 ylnienie. Tak jara hacz jeho to ponizecz dyrbe-
 sche, so jeho hegen stworenie jeho we tymlej zu-
 schtanczi bes troschta widzicz, a jemu pošylnienie
 pschinesz dyrbesche; da won je tolla rady hošrie-
 wsa. O dy by schak jedyn tolla wedzit, schto
 to bje! — Kahso šnadz mozesche jemu ton Zan-
 dzel we duchu tu romadu tych khudnych rieschnikow
 a rieschnizow pokazacz, kotruz won jedynmol we
 tej wiecznoszi jako šwojich wumozjenych, jako šwo-
 ju czistu newiestu wokolo šo smieje; kahso moze-
 sche jemu ton Zandzel we duchu tu dokonjanu a
 žylie wupyschemu newiestu teho Zehneča we šwo-
 jei žylej rjanoszi a pyschnoszi pokazacz. Kahso
 bjesche tolej jeho pošylnienie, so to twerde prjotk-
 rosacz wenim nasti, a dy by tesch nietk tausent
 šmerczow namnje pschischto, da žu jim ja tolla
 napscheczimo stacz, a tak dołho napscheczimo
 stacz, hacz moj skutk dokonjal šym, so bych jeno
 tu šymu mojich wumozjenich jedynmol žylie ro-
 madzie, a moju newestu na wieczne pola šebe miel.
 — Pschindze ta šyšnosz jeho dusche nietk hacz
 najwosche, da pschindze tesch ta lubosz pschecz-
 wo tym rieschnikam pschezo wosche, a ta wosta
 hieshcze tolla šylnischa. Wono pschindze nietk.

stemu pošlenemu biedženju. Ta šmercž, wo
korrejš te predawšche czerpenja jeno predy pošli
bjechu, pschjndže nietyl šama; ta šmercž šama
nadpamy jeho — ta šylna šmerez, škejšamej a
štej žykej helškej mozu dyrbesche šo won biedžicž;
a nebydžišche won tudy pscheminyt, da bydžišche
šo na wieczne snami stalo. —

Won biedžišche šo se šmerezju — tak wo-
štabnemy hacž won bjeschē; alje psches teho Žana-
djela pošylnemy, biedžeschē won šo se šmercžju!
To najhoržišche pčomjo teho nlewa Božeho pschen-
dže nietyl jeho wutrobu a duschu, jeho žiwu a je-
ho kosze, a wono dje tak, kaž by schitko, schtož
we nim a na nim bjeschē, psches to žylie šyro-
wane wordowacz dyrbjalo. Te želiwe schlype te-
ho šteho nepscheczela buchu na njeho pušeczene,
a pschektochu jeho. Žemu hinať nebye jako by
jeho snužkomne psches to rostorchane wordowalo.
Žeho krej bu wet teho biedženja jako wohen hor-
ža. Won biedžeschē šo sewšchei mozu štej šmera-
cju, štej wiecznej šmerezju, a modlesche šo nu-
ternišcho. Schto prošysche won tedy? Kať rie-
kachu te modlitwe? to budža nam jedynamol te
knihi teje wiecznosze prajicž; a kať budžemy my
šo šnebestim špodžiwanjom modlicž, dyž my jo
šlyšhecž budžemy. — Won modlesche šo hiesch-
eje nuternišcho hacž predy. Tak kaž jeho šmert-
na štyškoscž, tak kaž jeho biedjenje štej šmercžju

pschiberasche, tak pschiberasche tesch ta nuternosť
 jeho modlitwy; pschetoť won biedzesche so jako
 czlowek, a schto moje jedyn czlowek we jenem
 taikim biedzenju druhe czinicz, hacť szylej mozu
 plakacz a so modlicz! Jesus modlesche so psche-
 zo moznischo, pschezo wutrobnischo, bes pschesta-
 cza, pschezo bolje szylej mozu swojei dusche a
 swojeho czlela — pschezo horzischu a nuterni-
 scho. Alje niz jeno to pschiberanie jeho biedzen-
 ja se smerczu alje tesch jeho pschezo horzische po-
 zadanje, nam khudym rieschnikam psched Bozim
 sudom pschepomhacz, czinesche jeho modlitwu
 pschezo nuternischo. Schitke mena schitlich riesch-
 nikow a rieschnizow miejesche won psched wo-
 czomaj, jako tesch schitke jich riechi; a jenej
 koizdej duschi zysche won to polne wodacze tych
 riechow — to zyle wujednanje s Bohom — to
 wumozenie wot smercze a to wieczne nadne wu-
 swolenie wuplakacz a wuproshacz. Tesch zysche
 won pola Boha wuczinicz, so nam schitke nasche
 pscheladanja, pschelwatanja a slabosze wodate
 wordowacz dyrbja. Tak spominasche won tesch
 na schitku naschu tyschnosť, na schitke wobczejnosze
 nascheje wutrobny, na schitku tu starosť, we kotrej
 so jenoť jena duscha namyfacz moje. We tem
 zysche won nam troscht a pomoz wuproshacz; —
 a to schitko zysche won stajkim ernstom, so won
 predy sproshenjom a splakanjom nepschesta, hacť

wuſſyſchany bje. Won modlesche ſo pschezo
nuterniſcho. — A nietsk ſo ſta, ſchtoz ſo hieſche
eje zeni ſtato nebieſche — nietsk bu widzene,
ſchtoz jadyn Cherub a Seraph hieſcheje zeni wi-
djit nebieſche. Krawny pot ſo ſjewi — kraw-
ne ſylſe ſo pokafachu.

We tem, ſo ſo Jezus ſe ſmercju biedze-
ſche, nemojeſche jeho roſhiezowana krej wjaze we
tych žiwach wostacz — jeho wutroba nenamyka
wjazy ruma doſz, ſo by bicž moła — ton wohen
tej ſmereje jeho pschendze — ta krej dyrbeſche
ſylniſcho biežecz, a pyttasche taike pucze djež he-
waſ nendze — djež hieſcheje pola žaneho cžlo-
wela predy ſchta nebie: wona cžiſchejeſche ſo
ſmozu psches jeho žiwy, a mieſcheſche ſo ſjeho
ſtyſſnym potom; ſjeho ſylſami — a to mar-
trowne mieſto na wolijewei hori bu na taike waſch-
nje wobarbene, ſkrowju wobarbene — ſKry-
ſtuſa krowju, ſjeho drohej krowju. Ach! leicze,
leicze jeho ſwiatu krej wot biedženja horzu, ach!
leicze kaſ ſo ſjeho potom a ſjeho ſylſami mjeſcha!
Leicze, hačž teſch žana bolosž je, jako jeho bolosž!
O! ſchtu bu telej krawne ſnamjo prawie wucžiſch-
eje, prawie žiwe wopiſacz moł! kaſ kaiž wo-
no ſo wopraudžie ſnim miejeſche! ja to nemožu.

Moja wutroba ſo hori: moj duch widži
jeho, teho pshecžela mojej duſche, kaſ won tam
we ſmertnym prochu lejžeſche — kaſ ta horža

Krej ƚo smozu sneho wobneziszcjesche, ƚak wona
 jeho czielo, pot, ƚylsy a draŝtu wobarbi, a po
 ƚrepƚach na semju padasche. Tolej widzicz, ƚam
 je mi wutrobu — alje ƚłowa mi pobrachnu.
 Mejo to snamjo wot teho we nebeŝach ŝhowane?
 ƚam budzemj jo widzicz. O ƚak budu ƚebi po
 tom toŝame wobladacz! — S wiata Wotzowŝ-
 ƚa wutroba! ƚak bjesche tebi jako tolej widzische?
 — ƚurŝtojo Bozi! ƚandzelŝke ƚywe! ŝchto
 czineszcze wy, jako to widziszczje? — Stwo-
 renie teho Knesa, ƚak wulke bje twoje ŝpodzimawo-
 je? — Semja nesarja ty? ƚatny, neroŝpukach-
 cze ƚo wy? O dny ja tolej widzu, ƚak dje mi to
 psches moŝy a ƚoŝje, psches wutrobu a duŝchu, to
 ja nesabnydu — ƚak moł ja to ŝabycz? Na to ju
 ja ŝpominacz ƚak dołho, hacz ja to snamjo we tej
 ŝwiatnizy widzu.

Nietk, jako ƚo ƚrawny pot ŝjewi — jako
 ƚo ƚrawne ƚylŝe poƚasachu — jako ƚo ŝjeho he-
 gen ŝwjateho cziela ƚrawny pot wobneziszcjesche
 — jako psched tym woltarjom Bozim ƚrawne
 ƚylŝe ƚłakane buchju wot njeho — wot njeho
 ƚameho; tedy bjesche ta ŝchtunda, ŝo won jako
 ton ƚiz nasche miesto ŝa nas ŝastupi puŝczeny bycz
 mozesche; ton ƚonj jeho ezerpenja na woliowej
 hori bjesche nietk tudy — won poƚasa ŝwoju
 ƚrej, a ƚaj nietk pschindze troscht do jeho wutroby!
 Tedy prajesche ta praudosz Boza: jow ƚy ty

niet dofontal — jom na wolijowej hori by ty
 nietk dotho dosz leizat ; jom by ty nietk tak welje
 bysow pschelat jako by jom pscheliec durbjat —
 žana jeniczka nefahluje ; jom by ty tak welje s dychowanjom k Bohu postat, jako by jich tudy
 k Bohu postacz durbjat — žane jeniczke nefah-
 luej ; jom je styskneho pota dosz, wot tebe bieža-
 to — žana krepka nefahluje ; jom by so ty dosz
 biedzit, dosz by wojowat ; jom by ty swiernie
 wudzerzat hacz do konca, a by twoje dzieło stwo-
 jei krowu sasnulowat a kronowat. Nietk je schit-
 ka twoja prostwa wuslyschana, žane słowo, žane
 s dychowanje newuslyschane wostalo neje. Nietk
 je ta šmercz pschewinena ; nietk by te schyryki te-
 je šmercze, te swjastki teje helje rostorkane ; nietk
 by te helke psy wottehnate — stan horie — ty
 mozesch nietk wot teholej miesta sczesziu postannicz,
 pschetož ty by tu pokutu kotruž tudy czinicž durb-
 sche, dokonjat, a schitke twoje bylse, pot a kram-
 ne krepki by skhowane we Božei šwiatnicy.

Tedy wopuszczij jeho ta pschewinena šmercz
 — tedy wopuszczichu jeho te pschewinene mozy
 teje helje. Tedy pschestachu te martry Bože je-
 ho czwilowacz — tedy pschestra ton wohen teho
 niema Božeho, jeho duschu a czeko pschendž —
 sa tulej schtundu bje won dokonjat.

Murischnistka wutroba ! to bje jena bolosz,
 ene lubowanje swulkim žaloszenjom, jako won

sa tebe psched tym wokrarijom leizesche, a tu spowedy
 wot twojich riechow zytu wuprasi! Wopomn, schto je jeho
 ktemu nahto? Niezo hacz jeho wot sobuczepenja a
 lubosze polna wutroba. Za bolosz, kotraz jeho
 pschewsa bie twoja bolosz. Myśl bebi prawie
 woboko sa tej wiezu! Schitko, schtož prajene
 je, nastupa jeno te wobebnische wiezn. Welje,
 jara welje masch bebi hieschcze myšlicž sa
 tym niewom Božim, kotrehož wianu ty we bebi
 samym namekash — welje sa tej suromej
 praudoszu Božej, wot kotrej wiesch so koiždemu
 saptaczi schtož je sašwuzit — welje masch ty
 bebi myšlicž sa tej smerczu a sa tej mozu teje
 sameje — welje sa tej pokutu teho wujednanja
 kotruž ton martry muž sa tebe czinil je. Wopomn
 schitko to swuzitkom! — Tolla pak je czi pschezo
 dosz prajene ktwojemu troschtej. Rieschnika
 wutroba! zesch ty troscht miecz? To miesto teje
 dusche stysknošze Jesuša, to miesto jeho krawneho
 pota, jeho krawnych šylsow — to miesto jeho
 biedženja se smerczu je to miesto twojeho
 troschta. Zesch ty troscht miecz kiž wiecznie
 traje? Zow možesch ty jon namekacz. Dnž nietk
 twoje riechi cze tyscha, dnž masch wobezejnosz a
 starosz twojich wulkich a welje stoszow dla, da
 ladaj na Jesuša, tak kaž by won hieschcze psched
 twojimaj woczomaj we prochu teje semje leizat,
 we krawnym poczi a šylsach. Tak ladaj ty na

njeho, a baj šebi pschi tem prajicž, so won tam sa twoje riechy cžerpil je; haj sa twoje riechi je won tam dosž czinił, a dy by jlch hieshcze wjazi bylo, hacž piaska pschi morju — won je sawschitke tam dosž cžerpil. Tam džež jeho krawny pot na semju padasche, tam je won schitke twoje riechi sarebat. Dai šebi to wot njeho šameho prajicž. Praschej jeho: Kneže Jesu! jako ty we Gethsemane tač cžepetasche a šo rudžesche — jako še ty na wolijowej hori krawny pot pocžesche, a krawne šylse pschela: pokucžesche šo ty tesch sa moje riechi? Al won budže cži wotmolwicž, jako by tam hieshcze tač lejžat — jako by šwoju łowu posbiennył, jako by na tebe se šylsami we woczomaj poladał. Haj, twoje rjechi ja nešych, ja nešych schitke twoje riechi. Bydž dobreje myšlje ja šym schitke tudy sarebat — to budže won tebi wieszje prajicž! O rieschniko! spanje cži ta wutroba da ladał na twojeho Sbožnika — twojeho wujednarja, twojeho nailiepscheho pscheczela! Łaj kač jemu ta wutroba spany. — Nietk won wje, kač tym, kiž bes troschta šu kmyšli je. Djerž šo jeho sašlužby. Won je cži to warbowat, so ty nietk we tej šchtundži teje dusche šynsknosze, kšanibi wordowacž netrebasch. Won je sa tebe bes troschta byl; won pač je tesch na twojim miestzi šwiernie wudjeržat. Djerž šo teho — ty jo podarmo cžinicž nebudžesch. O wono

je jene Bože pošylnienie, dyž so jedyn teje sa-
 služby tej šwiernošće Jesusa djerzi, kotruž won
 tedy wopokasa, jako bes troschta bje a jemu ta
 wutroba spany. Schtuž so na to powoła, temu
 budže pschizpite, a ton budže we mozy teje wiezy
 derie durchpschindž, tak so won newustanje. Je-
 dyn plaka a praji: dokež moj Sbožnik, jako je-
 mu smozu ta wutroba spany, so tolla psches to
 neje dał podczischežecž, da je mi psches to war-
 bowat, so so tesch ja wot teho netrebam psche-
 mož dacž — a laj, wono so stanje; wono mo-
 že so sdacž, jako by jedyn woštabnik a wustat,
 a tolla jedyn dobywa.

Rieschniko! je czi tak, so ty wodnjo a wno-
 zy na so plakacž a tesch tak prajicž dyrbišch: Ach
 so bych wody dosž miel we mojej łowi — so bysch-
 taj mojej woczci šylsome žorko byli! da ladaj na
 twojeho Sbožnika, kak won plakał je — ladaj
 na njeho tak, jako by won hiescže nieklej plakał
 — laj, kak krawne šylsy wot njeho na semju
 padaja, a šlysch: telej šylsy bieža sa tebe, na
 twojim miestzi, so by ty treba nemiel, krawne
 šylsy plakacž a štainie plakacž. Won je sa tebe
 tu pokutu czinił, kotruž ty czinicž nemožesche;
 djerž so twojeho šastuperja, pschines jehošylsy
 psched Boži thron. Pokaž jeho krawne šylsy tej
 praudošći Božej; a warduje czi šyštno — bra-
 lich moł so jenemu křudemu rieschnikej šyštny

pot wuczischczecz, dnz won czuje, schto won je,
a schto won pola Boha saszuzil je — alje wordu-
duje czi styskno, da ladaj na ton krawny styskny
pot Jesusa, a pschines ton psched Bozi thron; sa-
placz stym krawnym stysknym potom a stymi kraw-
nemi kulsami Jesusa, a bydz wiesty, so ty stem
khanibi wordowacz nebudzesch, telej saplaczenje
budze placzic psched tym thronom Bozim.

Kieschniko! bojisch so ty psched wiecznej
smerczu, psched tej schtraffu teje helje, o da
wobladaj twojeho Knesa na wolijowej hori!
Tak won so tam stej smerczu biedzi — kak won
tam tym mozam teje helje napscheczimo steji, a
zwar na twojim miestzi. — Won je so niz je-
no biedzil, alje won je tesch pschewinyl. Dzerz
so jeho dobyeza; a ta smercz a ta hela nebudza
zanu moz na tebi miecz.

Kieschniska mutroba! by ty swojej stys-
knoj, swojej staroszkimozju na wolijowej hori,
da by ty na prawym blaku — da by ty na tym
blaku, dzez tebi ton swiaty Duch prajicz moze,
so schitko, schtoz so tam stalo a psches Jesom
Krysta wuwedzene je, so sa tebe stalo je, tebi
klicpschemu pschindze, a nietyl wot Boha tak hoh-
riewfate worduje, jako by ty jo schitko sam czi-
nil — tak mozesch ty wot tego blaka, dzez czi
tak styskno bje, smierom a sweskelozju we swia-
nym Duchu hicz. Won kiz krawne kulsy sa te-
be plakal je: won sam praji ktebi: Neplacz!

Moji lubi pscheczeliyo ! tesch nasche mena,
 a tesch jeneho koiždeho riechi miejesche ton bolosze
 muž na wolijowej hori psched woczomaj, a niczo
 jedyn stajkej krobloszju wuprajicz nemože, hacz
 to ! so wan jenemu koiždemu bes nami wodacze,
 wujednanie, frejotu a wieczne nadne wuswolenie
 woprawdzie wuplakal, wuprošnyl a dobyl je. Kač
 da pač je nietko ! stejimy my tesch schizy we wier-
 nem wužiwanju tych wierzow ? Može nietk ton
 dobry Sbožnik sa tu styšnosz swojoi dusche, we
 kotrei won so se šmerczu biedžescho, sjenym koiž-
 dym wot nas so psched Bohom kwalicz, jako stej
 šdu sa swoje bolosze ? Schtuž pschi tem žane do-
 bre šwiedomnie nima, ton dži wohn a plakaj —
 tak dolho hacz jemu ta ruka, kiž bje wot krawneho
 pota mokra te bolosne šylsy setrje ! O kač welje
 neje jich bes nami, sa kotrych niečo nusnišche by-
 lo neby, hacz telej radži hieschcže dženša pošlusch-
 ni bycz ! Schtuž pač pschi Jesuša styšnoszi a ža-
 koszi, kaiž wušč pschi wohenju rosbiežal je, ton
 nemorduj sprožny na tu rjanosz jeho martry la-
 dacz, alje wopomni ju pschezo swetschim naleizen-
 jom, pschezo sweczim saczuczom swojeho riesch-
 nišwa, pschezo wutrobnišcho a šwujitkom, da
 budže jemu jeho nadne wuswolenie pschezo wiest-
 zishe wordowacz.

Ach ! ton rieschnik, kiž Jesuša na wolijo-
 wei hori widži ! a jeho tam šnacž wufnyl je, ne-

moje to sabndz schtoz widzil je ! Won sebi potom
 husto myšli : O so bych wody dosz miel we mo-
 jei łowi, a mojej woczzi bylsowe zorko byli, so
 bych jemu moj dzak prawie wuplakacz, jeho noh-
 sy, tak kacz bych rad zyt, slubosze bylsami ma-
 czecz mol !

Nu rieschniska wutroba ! so by ty Jesusa
 snal, to bydz twoja wierz : plakaj jemu schiednie
 twoj dzak a twoju lubosz ! Miej we pomjatku,
 schto won sa tebe czinit je. Rieschniko ! nesa-
 bydz to. Amen.

Datum der Entleihung bitte hier einstempeln!

21. April 1999

SLUB DRESDEN

3 0175671

